

Arrest

nr. 227 070 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van 5 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 april 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2019 werd ingediend te 2000 Antwerpen door :

B., A. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

geboren te Zajm op 04.01.1987

+ echtgenote: B., P. (..) (R.R.: xxxxxxxxx)

geboren te Kline op 15.07.1991

+ 4 minderjarige kinderen:

- B., N. (..), geboren op 11.07.2009

- B., A. (..), geboren op 09.07.2011

- B., A. (..), geboren op 31.05.2016

- B., E. (..), geboren op 30.04.2018

nationaliteit: Kosovo

verblijvende te: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 25.05.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 11.10.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 06.03.2012, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 5 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Verder dienden betrokkenen op 10.10.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 14.02.2012 ongegrond verklaard, hen betekend op 01.03.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter werd op 20.03.2012 ingediend, doch deze werd op 27.06.2012 onontvankelijk bevonden, hen betekend op 16.07.2012. Op 28.07.2014 betekenden betrokkenen een inreisverbod voor 3 jaar. Een derde aanvraag 9ter werd op 22.08.2014 ingediend. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en dit op 15.04.2015 en hen betekend op 26.05.2015. Betrokkenen dienden op 29.01.2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis in. Omwille van het inreisverbod werd deze aanvraag ‘zonder voorwerp’ bevonden op 30.04.2015, hen betekend op 26.05.2015. Een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten werd hen eveneens betekend. De heer B. (..) en de kinderen dienden nog tweemaal een aanvraag art. 9bis in, op 11.12.2015 en 01.06.2018, doch deze werden op respectievelijk 19.02.2016 en 30.11.2018 ‘zonder voorwerp’ en onontvankelijk verklaard. Op 05.04.2019 betekenden betrokkenen een nieuw inreisverbod voor 3 jaar.

Betrokkenen verklaren dat zij in Kosovo niets of niemand meer zouden hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen recent nog verklaarden dat zowel hun beider ouders als de broers van mevrouw B. (..) nog in Kosovo verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen niet mogelijk is om tijdelijk bij hun familie te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Voor wat betreft de bewering dat de drie jongste kinderen van betrokkenen in België geboren zijn en bijgevolg geen enkele band hebben met het land van herkomst van hun ouders, dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Kosovo zijn geboren ze wel via hun ouders een band met

Kosovo hebben. Betrokkenen hebben immers de Kosovaarse nationaliteit en zijn in Kosovo geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Kosovaarse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in hun moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheersen. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen bij een terugkeer naar Kosovo psychische en psychologische schade zouden oplopen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om dit concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de kinderen psychische en psychologische schade zouden ondervinden bij een terugkeer naar Kosovo. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Verder leggen betrokkenen geen concrete elementen voor waaruit zou blijken dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de heer en mevrouw B. (...) de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 5 van het Verdrag van de Rechten van het Kind en van art. 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontkend. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Het feit dat hun twee oudste kinderen, N. (...) en Al. (...), hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de twee oudste kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de bewering dat de twee oudste kinderen geen onderwijs hebben genoten in het Kosovaars en dat het voor de kinderen zeer moeilijk zou zijn om een nieuw onderwijssysteem te moeten volgen in een taal waarin ze nooit zijn onderwezen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school.

Met betrekking tot de scholing van de kinderen verwijzen betrokkenen naar arresten van de Raad van State en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is echter aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en zij hun gezinsleven verder kunnen zetten in hun land van herkomst. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder beweren betrokkenen dat hun kinderen door hun jarenlange verblijf in België ook sociale en zakelijke relaties hebben opgebouwd in België. Betrokkenen tonen echter niet aan dat deze sociale en zakelijke relaties zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert mei 2011 in België verblijven, dat zij diverse taallessen zouden hebben gevolgd, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij werkwillig zijn, dat de heer B. (..) een werkbelofte voorlegt, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben en dat zij enkele getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 5 april 2019 worden de verzoekende partijen tevens een inreisverbod opgelegd. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. (..)

voornaam : A. (..)

geboortedatum : 04.01.1987

geboorteplaats : Zajm

nationaliteit : Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Antwerpen en een medewerker van DVZ op 05.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem werd betekend op 9.03.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag als 3 regularisatieaanvragen werden allen geweigerd. Betrokkenes vierde regularisatieaanvraag zal behandel worden tijdens hun verblijf in de FITT woning. Betrokkene zal niet verwijderd worden alvorens deze procedure is afgesloten.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven heeft en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Wat eventuele onoverkomelijke hinderpalen betreft die zouden verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, verwijzen we enerzijds naar de weigeringsbeslissingen van betrokkenes aanvraag om internationale bescherming en de weigeringen op zijn aanvragen tot regularisatie omwille van humanitaire en medische redenen, en houden we anderszijds rekening met het hoger belang van het kind.

Wat betreft het hoger belang van het kind: het feit dat betrokkenes drie jongste kinderen, A. (..), A. (..) en E. (..) in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat de belangen van hun kinderen

geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun preciaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bovendien zijn de kinderen van betrokkene nog jong, namelijk 9, 7, 3 en 1 jaar oud. De jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90).

Betrokkenes drie oudste kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene en haar echtgenoot kregen betrokkene reeds in 2011 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd en de medische regularisatieaanvraag werd geweigerd in 2012. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten. Ook hun volgende regularisatieaanvragen werden afgewezen. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn en zij het rijk dienden te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene werd gehoord op 05.04.2019 door een medewerker van DVZ en verklaart dat hij en zijn gezin sinds 2011 in België verblijft. Hij is voor een beter leven naar hier gekomen en omdat hij problemen had in Kosovo. Betrokkene geeft aan dat hij niet omwille van economische redenen is gekomen, want hij heeft in Kosovo nog 2 zaken waarvan hij zaakvoeder is. Betrokkene verklaart verder dat hij nog een broer in België heeft 'B. A. (...) 03.12.1992 die volgens betrokkene legaal verblijf heeft. Verder geeft betrokkene aan dat hij nog verre familie in België heeft, neven. Betrokkenes ouders wonen nog steeds in Kosovo.

Betrokkene diende op 29.01.2015 ook nog een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd, aangezien betrokkene reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, zonder voorwerp verklaard op 30.04.2015. Deze beslissing is op 26.05.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Ook betrokkenes regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van 11.12.2015 werd op 28.01.2016 zonder voorwerp verklaard. Deze beslissing werd op 9.03.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 1.06.2018 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis, welke op 30.11.2018 werd geweigerd. Ook deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 29.01.2019 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20.03.2019 diende betrokkene een vierde humanitaire regularisatie aanvraag in. Betrokkene nieuwe regularisatieaanvraag zal behandeld worden tijdens hun verblijf in de FITT woning. Betrokkene en zijn gezin zullen niet verwijderd worden voordat deze procedure is afgesloten.

Op 28.07.2014 werd betrokkene tezamen met zijn kinderen en vrouw door de politie van Antwerpen gearresteerd wegens illegaliteit en op beslissing van DVZ (bijlage 13 septies) overgebracht naar een Fitt-woning te Sint-Gillis-Waas. Er werd hem die dag tevens een inreisverbod van drie jaar betekend.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat via coaching door medewerkers van DVZ betrokkene en zijn echtgenote tijdens gesprekken geïnformeerd werden enerzijds over de betekenis van hun status, zijnde het verblijf in het Rijk zonder verblijfsrecht en de mogelijkheden hiervan, meerbepaald het gebrek hieraan, voor betrokkene en zijn gezin, ook naar de toekomst toe. Anderzijds werden zij geïnformeerd over de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer en de bestaande begeleiding erbij, het ontlopen van een inreisverbod op die manier en de mogelijkheden om vanuit Kosovo legaal terug te keren naar België. Uit de gesprekken bleek dat betrokkene in eerste instantie zo snel mogelijk naar Kosovo wou teruggaan, en vervolgens aangeeft toch niet terug te willen en ook niet te kunnen omwille van problemen. Ondertussen werd er een datum van repatriëring gepland op 24.08.2014. Betrokkene en zijn partner weigerden echter mee te werken en te voldoen aan de verplichting om terug te keren en verkoos hij om samen met zijn gezin onrechtmatig uit de Fitt-woning te verdwijnen op 12.08.2014 teneinde terugkeer naar Kosovo te ontlopen.

Betrokkene werd bovendien door zowel de gemeente Borsbeek als de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Op 16.06.2015 werd betrokkene hier daarenboven in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2001, nogmaals uitvoerig over geïnformeerd tijdens een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 16.06.2015 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze

Betrokkene werd gehoord op 05.04.2019 door een medewerker van DVZ en verklaart dat hij en zijn gezin (vrouw en 3 minderjarige kinderen) allemaal gezond zijn.

Betrokkende diende drie keer een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Een eerste aanvraag werd ongegrond verklaard op 14.02.2012. Deze beslissing is op 01.03.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes tweede aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27.06.2012, beslissing die op 16.07.2012 aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2012 het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 13.12.2012 verworpen door de RvV. Op 22.08.2014 diende hij vervolgens een derde aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter in. Deze aanvraag werd op 15.04.2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 26.05.2015 aan betrokkene betekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten;

Naam : B. (..)i

voornaam : P. (..)

geboortedatum : 15.07.1991

geboorteplaats: Kline

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Antwerpen en een medewerker van DVZ op 05.04.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 26.05.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvraag tot regularisatie werden allen geweigerd. Betrokkenes laatste humanitaire regularisatieaanvraag zal behandeld worden tijdens hun verblijf in de F ITT woning. Betrokkene en haar gezin zal niet verwijderd worden voordat deze procedure werd afgesloten.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van haar belangen in België ligt omdat zij haar leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven heeft en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Wat eventuele onoverkomelijke hinderpalen betreft die zouden verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, verwijzen we enerzijds naar de weigeringsbeslissingen van betrokkenes aanvraag om internationale bescherming en de weigeringen op zijn aanvragen tot regularisatie omwille van humanitaire en medische redenen, en houden we anderszijds rekening met het hoger belang van het kind.

Wat betreft het hoger belang van het kind: het feit dat betrokkenes drie jongste kinderen, A. (...), A. (...) en E. (...) in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bovendien zijn de kinderen van betrokkene nog jong, namelijk 9, 7, 3 en 1 jaar oud. De jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90).

Betrokkenes drie oudste kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene en haar echtgenoot kregen betrokkene reeds in 2011 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd en de medische regularisatieaanvraag werd geweigerd in 2012. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten, ook hun volgende regularisatieaanvragen werden afgewezen. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn en zij het rijk dienden te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene werd gehoord op 05.04.2019 door een medewerker van DVZ en verklaart dat zij en haar gezin sinds 2011 in België verblijven. Betrokkene geeft aan dat ze naar België zijn gekomen voor een beter leven. Verder geeft ze aan dat haar schoonbroer in België verblijft.

Betrokkene diende op 29.01.2015 ook nog een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd, aangezien betrokkene reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, zonder voorwerp verklaard op 30.04.2015. Deze beslissing is op 26.05.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene nieuwe humanitaire regularisatieaanvraag van 20.03.2019 zal worden behandeld in de FITT woning. Betrokkene en haar gezin zullen niet verwijderd worden voordat deze procedure werd afgesloten.

Op 28.07.2014 werd betrokkene tezamen met haar kinderen en man door de politie van Antwerpen gearresteerd wegens illegaliteit en op beslissing van DVZ (bijlage 13 septies) overgebracht naar een Fitt-woning te Sint-Gillis-Waas. Er werd haar die dag tevens een inreisverbod van drie jaar betekend.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat via coaching door medewerkers van DVZ betrokkene en haar echtgenoot tijdens gesprekken geïnformeerd werden enerzijds over de betekenis van hun status, zijnde het verblijf in het Rijk zonder verblijfsrecht en de mogelijkheden hiervan, meerbepaald het gebrek hieraan, voor betrokkene en zijn gezin, ook naar de toekomst toe. Anderzijds werden zij geïnformeerd over de mogelijkheden tot vrijwillige terugkeer en de bestaande begeleiding erbij, het ontlopen van een inreisverbod op die manier en de mogelijkheden om vanuit Kosovo legaal terug te keren naar België. Uit de gesprekken bleek dat betrokkene haar man aangaf toch niet terug te willen en ook niet te kunnen omwille van problemen. Ondertussen werd er een datum van repatriëring gepland op 24.08.2014. Betrokkene en haar partner weigerden echter mee te werken en te voldoen aan de verplichting om terug te keren en verkoos zij om samen met haar gezin onrechtmatig uit de Fitt-woning te verdwijnen op 12.08.2014 teneinde terugkeer naar Kosovo te ontlopen.

Betrokkene werd bovendien door zowel de gemeente Borsbeek als de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Op 16.06.2015 werd betrokkene hier daarenboven in het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2001, nogmaals uitvoerig over geïnformeerd tijdens een gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 16.06.2015 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd gehoord op 05.04.2019 door een medewerker van DVZ en verklaart dat zijn en haar gezin allemaal gezond zijn.

Betrokkende diende drie keer een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Een eerste aanvraag werd ongegrond verklaard op 14.02.2012. Deze beslissing is op 01.03.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes tweede aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27.06.2012, beslissing die op 16.07.2012 aan betrokkene werd betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2012 het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 13.12.2012 verworpen door de RW. Op 22.08.2014 diende hij vervolgens een derde aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9ter in. Deze aanvraag werd op 15.04.2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 26.05.2015 aan betrokkene betekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in hét belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.4. Bij brief van 13 september 2019 brengt de dienst vreemdelingenzaken de Raad op de hoogte van het feit dat de verzoekende partijen op 9 april 2019 ontvlucht zijn uit de FITT-woning waar zij verbleven in afwachting van hun terugkeer naar het herkomstland.

2. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.1. Eerste middel: schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

2.2. De Raad merkt op dat de verwerende partij op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Het feit dat verwerende partij in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet kan hoe dan ook niet leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoekende partijen gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen onvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situatie waarnaar zij verwijzen.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennen van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel betogen verzoekende partijen als volgt:

"2.2 Tweede middel : manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2011 in België verblijven, werkwilg zijn, een werkbelofte voorleggen, een grote vrienden- en kennissenkring hebben en in Kosovo vrijwel niets of niemand meer hebben

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoekers opwerpen dat zij in Kosovo niets of niemand meer hebben, terwijl verzoekers verklaard zouden hebben dat hun beider ouders nog in Kosovo verblijven, evenals de broer van verzoekster.

Dat verzoekers vooreerst geenszins gesteld hebben niets of niemand meer te hebben in Kosovo, doch nagenoeg niets of niemand meer. Verzoeker verblijven immers sedert mei 2011 in België, hetzij bijna 8 jaar en hebben sindsdien België niet verlaten en hebben bijgevolg nauwelijks of geen contact meer met het thuisland.

De ouders van verzoekers zijn immers al op vergevorderde leeftijd en kunnen zich niet of slechts met zeer grote moeite bedienen van de huidige moderne communicatietechnieken. Het contact tussen verzoekers en hun ouders is dus zeer beperkt. Ook met de broer van verzoekster is er amper contact, zodat verzoekers inderdaad nagenoeg niets of niemand meer hebben in Kosovo, in vergelijking met het in België opgebouwde leven, waar zij al hun socio- economische belangen hebben en hun kinderen geboren en getogen zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd waar gesteld werd dat verzoekers stelden in Kosovo niets of niemand meer te hebben, aangezien verzoekers duidelijk in hun aanvraag duidelijk de nuance van 'nagenoeg' hebben gemaakt.

Dat voorts verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen die door verzoekers werden aangehaald en onvoldoende voorafgaand een onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Immers, betreffende de doorgedreven integratie van verzoekers, hun jarenlange verblijf, kans op tewerkstelling, goede Nederlandse talenkennis, enz. wordt door verweerder louter opgeworpen dat deze elementen betrekking zouden hebben op de gegrondheid en in deze fase niet zouden worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, de geboorte en schoollopen van hun kinderen alhier een hun zekerheid op tewerkstelling.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden gevisieerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoon dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de gevisieerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken,... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de

eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers dan ook niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2011, hun drie kinderen hier geboren zijn en de twee oudsten al jaren hier schoollopen en enkel lessen gevolgd hebben in het Nederlands, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.2. Tweede onderdeel: Betreffende de geboortes in België en het schoolgaan van de kinderen van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing opmerkt dat het feit dat verzoekers drie jongste kinderen in België zijn geboren en sinds hun geboortes in 2011, 2016 en 2018 België niet verlaten hebben en dus geen enkele band hebben met het land van herkomst van hun ouders, niet kan worden aanvaard nu ze via hun ouders een band met Kosovo hebben.

Dat de bestreden beslissing zonder meer stelt dat er 'Van uit gegaan mag worden' dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Kosovaarse taal en cultuur hebben bijgebracht en het zeer onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekers in de privésfeer geen Kosovaars met hun kinderen zouden spreken.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoonde dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers - die zeer goed Nederlands spreken - hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden in België.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 2003).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que «la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que «la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace », que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour lever les autorisations de séjour requises, qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période, qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. »(Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het schoolgaan van de oudste kinderen van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag en verzoekers bovendien verwezen hebben naar de rechtspraak hieromtrent.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins voldoende gemotiveerd is, nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kinderen al jaren schoollopen in België en het in het belang van de kinderen geenszins redelijk verantwoord is dat de kinderen het onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan de kinderen de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en waar de drie jongste kinderen zelfs nooit geweest zijn!

Dat het schoolgaan van de kinderen van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

2.2.3. Derde onderdeel: Betreffende de eventuele verhuis van de kinderen naar Kosovo

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers zouden nagelaten hebben aan te tonen op welke manier hun kinderen psychische en psychologische schade zouden ondervinden bij een terugkeer naar Kosovo. Een terugkeer naar het land van herkomst zou niet steeds noodzakelijkerwijze betekenen dat dit tegen de belangen van de kinderen is.

Verzoekers hebben in hun aanvraag nochtans duidelijk verwezen naar het Nederlandse onderzoek van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit blijkt dat kinderen, na een verblijf van 5 jaar of langer in Nederland, psychische en psychologische schade lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst.

Dat tevens verwezen werd naar de manieren waarop deze psychische en psychologische schade zich manifesteert bij kinderen, zoals o.a. existentiële bestaansonzekerheid en ontwikkelingsbreuk.

Verzoekers hebben dan ook wel degelijk aangetoond op welke manieren hun kinderen schade zouden lijden bij een terugkeer naar Kosovo, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing poneert.

Bovendien hebben verzoekers in hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. tevens verwezen naar de adviezen van het Kinderrechtencommissariaat, welke stelt dat het noodzakelijk is om maatregelen uit te vaardigen zodat kinderen die reeds 3 of 4 jaar of langer in België wonen en voor hun 18e verjaardag een onderwijstraject begonnen zijn, verder in België moeten kunnen verblijven (zie <https://www.kinderrechtencommissariaat.be/advies/recht-op-onderwijs-voor-kinderen-op-de-vlucht>).

Aangezien de kinderen van verzoekers in België geboren zijn, minstens hier al 8 jaar verblijven en de oudsten hier naar school gaan, dient hiermee terdege rekening gehouden te worden.

Dat verweerder echter geen enkele rekening heeft gehouden met deze door verzoekers aangehaalde rapporten en onderzoeken en bovendien geen enkele motivering werd gegeven waarom hij hiermee geen rekening diende te houden.

Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat verzoekers zouden nalaten aan te tonen op welke wijze hun kinderen psychische en psychologische schade zouden oplopen bij een terugkeer naar Kosovo.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van een kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen zou veroorzaken.

Dat verzoekers daarentegen wel hebben aangetoond wat de schadelijke gevolgen zouden zijn voor hun kinderen in geval van een verhuis naar Kosovo.

Dat de geboorte van hun kinderen in België, hun jarenlange verblijf alhier, evenals het schoollopen van hun oudste kinderen dan ook wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, waardoor de aanvraag 9bis Vw. van verzoekers ontvankelijk is.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.5. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Het betoog van verzoekende partijen dat zij niet gesteld hebben dat zij niets of niemand meer hebben in Kosovo maar wel dat zij *nagenoeg* niets of niemand meer hebben aldaar, betreft slechts een te verwaarlozen nuanceverschil dat geen afbreuk kan doen aan de pertinente motieven dat: *“Betrokkenen verklaren dat zij in Kosovo niets of niemand meer zouden hebben. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen recent nog verklaarden dat zowel hun beider ouders als de broers van mevrouw B. (...) nog in Kosovo verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen niet mogelijk is om tijdelijk bij hun familie te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.”* Verzoekende partijen bevestigen met hun betoog trouwens alleen maar dat, zelfs ondanks hun afwezigheid sinds medio 2011, zij nog steeds in het herkomstland kunnen terugvallen op familieleden aldaar. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op 5 april 2019 duidelijk verklaard heeft dat zij niet om economische redenen in België is aangezien zij in Kosovo nog twee zaken heeft waarvan zij zaakvoerder is. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk voorhouden dat zij, omwille van een illegaal minstens precair verblijf in België van acht jaar, hun banden met het herkomstland verloren zijn. Dergelijke bewering druist volledig in tegen hun eigen verklaringen dat zij in Kosovo nog steeds familie hebben alsook dat zij aldaar nog economische/professionele belangen hebben. Gelet op de eigen verklaringen van verzoekende partijen is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de bewering dat zij niks of

niemand meer hebben in het herkomstland niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid die hen verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Thans poneren verzoekende partijen wel dat zij nauwelijks of geen contact meer hebben met het herkomstland, maar in het licht van de verklaringen dat zij aldaar nog professionele belangen hebben kunnen zij evenmin overtuigen waar zij stellen dat zij desondanks geen contact zouden onderhouden met hun familie aldaar. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat het contact met de familie in Kosovo op een laag pitje staat, houdt dit ook niet in dat dit betekent dat deze familie niet bereid zou zijn om verzoekende partijen tijdelijk bij te staan wanneer zij terugkeren naar het herkomstland. Dit nog voor zover dit al nodig zou zijn, gelet op de professionele activiteiten van eerste verzoekende partij aldaar. Verzoekende partijen kunnen voorts ook bezwaarlijk stellen in België economische belangen te hebben gelet op hun illegale verblijfstoestand; hetgeen hen verhindert deel te nemen aan het economische leven in België.

2.9. Verzoekende partijen betogen voorts dat onvoldoende rekening werd gehouden met hun doorgedreven integratie en het onterecht is te stellen dat dit tot de gegrondheidsfase behoort.

2.10. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt aangaande de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen van integratie: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert mei 2011 in België verblijven, dat zij diverse taallessen zouden hebben gevolgd, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij werkwillig zijn, dat de heer B. (...) een werkbelofte voorlegt, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben en dat zij enkele getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het illegale, minstens precaire verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien het bestuur van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf, dat bovendien steeds illegaal, minstens precair is geweest, en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Verzoekende partijen tonen voorts ook niet aan dat de elementen die hun zaak kenmerken identiek zijn aan de elementen die geleid hebben tot het arrest van de Raad van State van 21 september 2004 dat zij citeren waaruit bovendien blijkt dat de Raad van State bevestigt dat het enkele feit geïntegreerd te zijn geen hinderpaal is om de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Waar verzoekende partijen voorts wijzen op het feit dat drie van de vier kinderen in België geboren zijn en de twee oudsten hier ook school lopen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij met deze argumenten rekening heeft gehouden doch geoordeeld heeft dat: *“Voor wat betreft de bewering dat de drie jongste kinderen van betrokkenen in België geboren zijn en bijgevolg geen enkele band hebben met het land van herkomst van hun ouders, dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Kosovo zijn geboren ze wel via hun ouders een band met Kosovo hebben. Betrokkenen hebben immers de Kosovaarse nationaliteit en zijn in Kosovo geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Kosovaarse taal en cultuur hebben bijgebracht,*

zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in hun moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheersen. Voor wat betreft de bewering dat de kinderen bij een terugkeer naar Kosovo psychische en psychologische schade zouden oplopen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om dit concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de kinderen psychische en psychologische schade zouden ondervinden bij een terugkeer naar Kosovo. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Verder leggen betrokkenen geen concrete elementen voor waaruit zou blijken dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de heer en mevrouw B. (...) de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 5 van het Verdrag van de Rechten van het Kind en van art. 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontczegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Het feit dat hun twee oudste kinderen, N. (...) en Al. (...), hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de twee oudste kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de bewering dat de twee oudste kinderen geen onderwijs hebben genoten in het Kosovaars en dat het voor de kinderen zeer moeilijk zou zijn om een nieuw onderwijssysteem te moeten volgen in een taal waarin ze nooit zijn onderwezen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school.

Met betrekking tot de scholing van de kinderen verwijzen betrokkenen naar arresten van de Raad van State en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is echter aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren."

Door opnieuw de in de aanvraag aangehaalde argumenten te herhalen zonder in concreto in te gaan op de omstandige motivering terzake in de eerste bestreden beslissing, tonen verzoekende partijen de kennelijke onredelijkheid niet aan van deze motieven. De loutere subjectieve overtuiging van verzoekende partijen dat deze elementen hen wel degelijk verhinderen terug te keren is niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten.

2.11. Verzoekende partijen kunnen voorts ook geenszins de verwachting koesteren dat hun aanvraag ingewilligd zal worden. Dit blijkt ook uit de overweging in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: "Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." De verwerende partij motiveert bijgevolg ook niet dat de verzoekende partijen ervan uit mogen gaan dat de verwijdering maar tijdelijk zal zijn.

2.12. Verzoekende partijen betogen voorts dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij met hun kinderen de moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat zij hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden.

2.13. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt overwogen: *“Voor wat betreft de bewering dat de drie jongste kinderen van betrokkenen in België geboren zijn en bijgevolg geen enkele band hebben met het land van herkomst van hun ouders, dient er opgemerkt te worden dat, hoewel de kinderen niet in Kosovo zijn geboren ze wel via hun ouders een band met Kosovo hebben. Betrokkenen hebben immers de Kosovaarse nationaliteit en zijn in Kosovo geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Kosovaarse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in hun moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheersen.”*

Nazicht van het administratief dossier leert dat het oudste kind, op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing, negen jaar is en geboren is in het herkomstland. De drie andere kinderen, op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing respectievelijk zeven, bijna drie en bijna één jaar, zijn in België geboren, op een moment waarop verzoekende partijen in precair of illegaal verblijf zaten. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat, toen verzoekende partijen in juli/augustus 2014 in een FITT-woning verbleven met het oog op hun terugkeer naar het herkomstland, tweede verzoekende partij geen Nederlands sprak, eerste verzoekende partij wel. Gelet op de vaststelling dat tweede verzoekende partij op dat ogenblik geen Nederlands sprak, is het ook geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat wat betreft de oudste kinderen geboren in 2009 en in 2011 (thans negen en zeven jaar) in het Kosovaars werd gecommuniceerd. De Raad ziet immers niet in hoe de tweede verzoekende partij, moeder van de kinderen, zich anders zou uitgedrukt hebben tegen de kinderen. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden dat ervan mag worden uitgegaan dat de kinderen tot op zekere hoogte de Kosovaarse taal en cultuur hebben meegekregen van de ouders en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partijen in huiselijke sfeer of privésfeer hun kinderen niet zouden hebben opgevoed in hun moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheersen. Zelfs indien aangenomen moet worden dat verzoekende partijen anno 2019 beiden wel voldoende het Nederlands machtig zijn, dan nog doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat ook in het Kosovaars werd gecommuniceerd. Zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt beheersen de verzoekende partijen de eigen moedertaal nog steeds het best en kan ervan uitgegaan worden dat thuis deze taal ook wordt gehanteerd, zelfs indien daarbij moet aangenomen worden dat soms ook in het Nederlands wordt gecommuniceerd. Bijgevolg mag ook aangenomen worden dat het kind dat bijna drie jaar is, enige notie heeft van het Kosovaars en dat het kind dat nog geen jaar oud is, dit ook kan aangeleerd krijgen via de ouders.

De verwerende partij wijst verder terecht op de nog jonge leeftijd van de kinderen waar zij stelt dat: *“betrokkenen niet aantonen dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school.”* De Raad benadrukt daarbij dat er aangenomen mag worden dat jonge kinderen zoals in casu een groot aanpassingsvermogen hebben en zich aldus gemakkelijker een taal – waarvan zij trouwens al minstens noties hebben – eigen maken.

2.14. Verzoekende partijen betogen voorts dat de motivering dat de scholing van de kinderen niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid ingaat tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State.

2.15. Aangaande de scholing van de twee oudste kinderen, negen en zeven jaar, heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Het feit dat hun twee oudste kinderen, N. (..) en Al. (..), hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de twee oudste kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Voor wat betreft de bewering dat de twee oudste kinderen geen onderwijs hebben genoten in het Kosovaars en dat het voor de kinderen zeer moeilijk zou zijn om een nieuw*

onderwijssysteem te moeten volgen in een taal waarin ze nooit zijn onderwezen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Kosovo niet zouden kunnen aansluiten op school. “

Waar verzoekende partijen betogen dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat scholing wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 18 april 2002, nr. 105.633). Verzoekende partijen tonen voorts ook niet aan dat de rechtspraak waarnaar zij verwijzen mutatis mutandis kan worden toegepast op onderhavig geval.

De Raad wijst er daarbij op dat de leerplicht in België thans op zes jaar ligt, de oudste kinderen negen en zeven jaar zijn, en bijgevolg niet kan gesteld worden dat de kinderen in België al een lange school- (lees: leer-) carrière achter zich hebben. De kinderen zijn nog van een leeftijd dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat het onredelijk te stellen is dat zij in Kosovo naar school kunnen en dat niet blijkt dat enige taal- of culturele achterstand maakt dat zij niet zouden kunnen aansluiten op een Kosovaarse school.

2.16. Verzoekende partijen betogen tenslotte dat zij in hun aanvraag duidelijk gewezen hebben op een Nederlands onderzoek waaruit blijkt dat kinderen na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland psychische en psychologische schade lijden in geval van terugkeer naar het herkomstland. Zij hebben ook verwezen naar de adviezen van het Kinderrechtencommissariaat. Hiermee werd geen rekening gehouden.

2.17. In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Voor wat betreft de bewering dat de kinderen bij een terugkeer naar Kosovo psychische en psychologische schade zouden oplopen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen nalaten om dit concreet te verduidelijken of concreet aan te tonen op welke manier de kinderen psychische en psychologische schade zouden ondervinden bij een terugkeer naar Kosovo. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Verder leggen betrokkenen geen concrete elementen voor waaruit zou blijken dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien zijn de heer en mevrouw B. (..) de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primoriaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 5 van het Verdrag van de Rechten van het Kind en van art. 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”*

Verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden in hun stelling dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met hun verwijzing naar een onderzoek en naar adviezen. Immers wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partijen niet concreet verduidelijken of aantonen dat hun kinderen bij een terugkeer naar Kosovo psychische en psychologische schade zouden ondervinden. De verwerende partij oordeelt aldus dat de algemene bemerkingen over een terugkeer zoals die naar voren komen uit een onderzoek en adviezen niet afdoende is om in voorliggend geval te oordelen dat de kinderen psychische of psychologische schade zouden ondervinden bij een terugkeer. De verwerende partij wijst er daarbij op dat een terugkeer niet noodzakelijk ingaat tegen de belangen van de kinderen en dat niet blijkt dat de kinderen, in de nabijheid van hun ouders, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen.

De Raad acht dit geenszins een kennelijk onredelijke beoordeling. Zoals de verwerende partij er niet ten onrechte op wijst is het verblijf van het gezin in België illegaal. Bijgevolg kan het verblijf in België bezwaarlijk als stabiel worden beschouwd. De Raad merkt daarbij op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich al jaren bewust zijn van hun illegale verblijfssituatie maar, ondanks coaching om een terugkeer naar het herkomstland te bewerkstelligen, oprechte medewerking weigeren en zelfs de vlucht nemen (tot tweemaal toe) uit een terugkeerwoning. De verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk voorhouden dat dergelijk leven bijdraagt tot een stabiele leefomgeving voor de kinderen en dat de belangen van de kinderen daarmee gediend zijn. In dat

opzicht is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de kinderen in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in het herkomstland. Daarbij dient in overweging te worden genomen dat de kinderen nog zeer jong zijn, namelijk negen, zeven, drie en één jaar en er aldus kan aangenomen worden dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verder heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat de kinderen ook in Kosovo naar school kunnen. Tevens blijkt ook dat eerste verzoekende partij nog steeds economische belangen heeft in Kosovo. Immers stelde zij tijdens haar gehoor op 5 april 2019 dat zij niet om economische redenen in België is aangezien zij in Kosovo nog twee zaken heeft waarvan zij zaakvoerder is. Bijgevolg blijkt hieruit dat de eerste verzoekende partij in het herkomstland economisch actief is en ook op dat vlak, anders dan in België waar zij niet mag deelnemen aan het economische leven omwille van haar illegale verblijfsstatus, beter kan instaan voor een stabiele leefomgeving voor de kinderen dan in België.

2.18. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.19. In een derde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2.3. Derde middel: schending van het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet

Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet hebben de kinderen van verzoekers, die minderjarig waren op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9bis Vw., het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat verzoekers kinderen voorafgaandelijk werd gehoord.

Dat het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft.

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft.

Overigens is volgens het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer een kind, dat toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.20. Met betrekking tot artikel 22bis van de Grondwet moet allereerst worden toegelicht dat in de door J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK opgestelde nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind het volgende wordt gesteld: *“De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuw verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot een dergelijke conclusie.”* In het verslag van de werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) wordt op basis van deze nota vastgesteld dat moet worden geconcludeerd dat *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”*. Verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag luidt:

“De mening van een kind

1. *De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.*
2. *Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."*

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verdragsbepaling wijst de Raad erop dat verzoekende partijen als wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen de ruime mogelijkheid hadden om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt inzake het hoger belang van hun kinderen uiteen te zetten. Verder stelt de Raad vast dat uit de algehele beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekers' kinderen terecht blijkt dat verzoekende partijen niet concreet hebben verduidelijkt noch aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt.

Verder moet worden geduoid dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Met verwijzing naar de bespreking van het vorige middel moet ook nogmaals worden gesteld dat verwerende partij de concrete gevolgen van de bestreden beslissing in aanmerking heeft genomen en op basis van de voorgelegde elementen ook duidelijk de bindingen en integratie van verzoekende partijen en hun kinderen in België heeft afgewogen tegen de banden van verzoekende partijen en hun kinderen met het land van herkomst. Daarmee heeft verwerende partij de belangen van verzoekende partijen afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven, in casu de verplichting om een verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verwerende partij heeft uitvoerig uiteengezet waarom zij van oordeel is dat de belangen van verzoekers' kinderen niet van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen redenen worden aangevoerd die toelaten te besluiten dat een verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure kan worden ingediend.

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze heeft getoetst en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders.

Het is daarenboven voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

2.21. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.22. In een vierde middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

"2.4. Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 7&11 en 7&13 van de Wet van 1<; december IQ8O betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel

2.2.1. Eerste onderdeel: Betreffende het opleggen van het inreisverbod

Dat aan verzoekers tevens een inreisverbod werd betekend voor een termijn van 3 jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat de eerdere regularisatieaanvragen van verzoekers allen werden geweigerd, de kinderen nog jong zijn en zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoekers en hun recht op gezins- en familieleven bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.2.2. Tweede onderdeel: Betreffende de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoekers wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en hun eerdere aanvragen allen werden geweigerd.

Bovendien zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole en proportioneel zijn gezien de hardnekkigheid van verzoekers om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Tevens zouden er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoekers een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum driejaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Bovendien werd de bestreden beslissing foutief gemotiveerd waar gesteld werd dat er in casu geen omstandigheden zouden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

Dat het aan verweerder is om aan te tonen dat er specifieke omstandigheden zijn die een inreisverbod van 3 jaar noodzakelijk maken, niet omgekeerd.

Dat tenslotte bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekers en hun oudste dochter sinds 2011 in België verblijven, hun drie jongste kinderen in België geboren zijn, zij een zeer goede Nederlandse talenkennis hebben en perfect geïntegreerd zijn, zij over een werkbepoefening beschikken, de kinderen al jaren naar school gaan in België en zij enkel onderwijs in het Nederlands hebben gekregen,....

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoekers eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.23. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partijen genomen beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissingen aangegeven waarom de verzoekende partijen een inreisverbod ontvangen, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan alsook omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat de verschillende regularisatieaanvragen werden afgewezen en wordt een omstandige motivering gegeven inzake artikel 8 EVRM, met inbegrip van een motivering inzake het hoger belang van de kinderen. Verder wordt erop gewezen dat verzoekende partijen, ondanks diverse negatieve beslissingen, blijven persisteren in illegaal verblijf. Ondanks de coaching van medewerkers van de dienst vreemdelingenzaken weigerden verzoekende partijen mee te werken aan een terugkeer naar het herkomstland waarbij zij op onrechtmatige wijze verdwenen uit de terugkeerwoning teneinde hun effectieve terugkeer naar Kosovo te ontlopen. De verwerende partij besluit: *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke gronden geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor drie jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partijen kunnen geenszins gevolgd worden in hun betoog als zou de verwerende partij automatisch toepassing gemaakt hebben van een termijn van drie jaar. Verzoekende partijen maken voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan. De Raad wijst er daarbij ook op dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom zij niet opteert voor een inreisverbod van minder lange duur. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel acht. Verzoekende partijen overtuigen aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.24. In zoverre verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden inreisverboden, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.25. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.26. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de

opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.27. Verzoekende partijen verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en menen dat dit miskend werd. De Raad wijst er evenwel op dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl in casu inreisverboden aan de orde zijn. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.28. Verzoekende partijen betogen dat in casu niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en het recht op gezins- en familieleven.

2.29. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, in de bestreden beslissingen wel degelijk een omstandige motivering gegeven wordt over het hoger belang van de kinderen. Zo wordt gesteld:

“Wat betreft het hoger belang van het kind: het feit dat betrokkenes drie jongste kinderen, A. (...), A. (...) en E. (...) in België geboren zijn, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Wat betreft de bewering dat een gedwongen terugkeer, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat de belangen van hun kinderen geschaad zouden worden. Een terugkeer naar het land van herkomst betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bovendien zijn de kinderen van betrokkene nog jong, namelijk 9, 7, 3 en 1 jaar oud. De jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, §90).

Betrokkenes drie oudste kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonst dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Betrokkene en haar echtgenoot kregen betrokkene reeds in 2011 te horen dat hun asielaanvraag werd geweigerd en de medische regularisatieaanvraag werd geweigerd in 2012. Niets weerhield hen ervan het grondgebied te verlaten, ook hun volgende regularisatieaanvragen werden afgewezen. Evenwel bleven zij hun illegaal verblijf bestendigen. Indien hun kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene en haar echtgenoot om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen. Indien de ouders niet meer gemachtigd zijn en zij het rijk dienden te verlaten, dienen zij zich hierbij te laten vergezellen door hun kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.”

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad stelt vooreerst vast dat alle leden van het gezin zich illegaal in België ophouden zodat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, geldt voor het gehele gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Wat betreft het welzijn van de kinderen, wijst de Raad erop dat deze verantwoordelijkheid voor het welzijn van hun kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het is dan ook niet ten onrechte dat de verwerende partij in de bestreden inreisverboden wijst op het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders in deze, zoals de vaststelling dat de ouders ondanks de mogelijkheid terug te keren naar het herkomstland op hardnekkige wijze blijven persisteren zijn in illegaal verblijf en aldus wisten dat de scholing in dergelijke omstandigheden plaatsvond.

Deze primaire verantwoordelijkheid van ouders met betrekking tot het welzijn van hun kinderen neemt evenwel niet weg dat de verwerende partij, indien ouders die verantwoordelijkheid niet of onvoldoende nemen, de verplichting heeft te waken over de rechten en belangen van minderjarige kinderen die zich op het grondgebied bevinden, daar zij niet verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor gedragingen of misdragingen van hun familieleden. De verplichting voor de verwerende partij om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, gaat evenwel niet zo ver dat de betrokken vreemdelingen niet meer zouden mogen worden uitgezet of zelfs een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen.

Wat betreft het welzijn van de kinderen oordeelt de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat niet wordt aangetoond dat een terugkeer naar het herkomstland de belangen van de kinderen zou schaden. Zoals de verwerende partij er niet ten onrechte op wijst is het verblijf van het gezin in België illegaal zodat het verblijf in België bezwaarlijk als stabiel kan beschouwd worden. De Raad merkt daarbij op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich al jaren bewust zijn van hun illegale verblijfssituatie maar, ondanks coaching om een terugkeer naar het herkomstland te bewerkstelligen, oprechte medewerking weigeren en zelfs de vlucht nemen (tot tweemaal toe) uit een terugkeerwoning. De verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk voorhouden dat dergelijk leven bijdraagt tot een stabiele leefomgeving voor de kinderen en dat de belangen van de kinderen daarmee gediend zijn. In dat opzicht is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat de kinderen in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in het herkomstland. Daarbij dient in overweging te worden genomen dat de kinderen nog zeer jong zijn, namelijk negen, zeven, drie en één jaar en er aldus kan aangenomen worden dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verder heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat de kinderen ook in Kosovo naar school kunnen. Tevens blijkt ook dat eerste verzoekende partij nog steeds economische belangen heeft in Kosovo. Immers stelde zij tijdens haar gehoor op 5 april 2019 dat zij niet om economische redenen in België is aangezien zij in Kosovo nog twee zaken heeft waarvan zij zaakvoerder is. Bijgevolg blijkt hieruit dat de eerste verzoekende partij in het herkomstland economisch actief is en ook op dat vlak, anders dan in België waar zij niet mag deelnemen aan het economische leven omwille van haar illegale verblijfsstatus, beter kan instaan voor een stabiele leefomgeving voor de kinderen dan in België.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen op kenbare wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven van verzoekende partijen en dit op basis van de elementen die door verzoekende partijen werden voorgelegd en waarvan verwerende partij kennis had. Er wordt omstandig gemotiveerd waarom de belangen die de verzoekende partijen in België zouden hebben niet opwegen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven.

De verwerende partij heeft op basis van de voorgelegde elementen duidelijk de belangen van het gezin van verzoekende partijen afgewogen tegen het algemeen belang om de immigratiecontrole te handhaven.

De Raad herinnert er voorts aan dat waar een vreemdeling zijn privéleven of gezinsleven heeft ontwikkeld of gesticht op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, quod in casu, hij niet automatisch aanspraak kan maken op een bescherming tegen verwijdering en toelating tot

verblijf, tenzij in uitzonderlijke situaties. Er blijkt niet dat er elementen in de situatie van verzoekende partijen zijn die het hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken terug te keren naar het herkomstland.

2.30. Waar verzoekende partijen aangaande de duur van de inreisverboden stellen dat niet gemotiveerd wordt waarom niet gekozen wordt voor een kortere duur, wijst de Raad op zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom zij niet opteert voor een inreisverbod van minder lange duur. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken, een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel acht.

Gelet op de vaststellingen dat een terugkeer naar het herkomstland de eenheid van het gezin niet in het gedrang brengt, dat ook het hoger belang van de kinderen niet wordt geschaad bij een terugkeer alsmede de vaststelling dat ondanks diverse negatieve beslissingen en de door het bestuur ondernomen acties om de verzoekende partijen te informeren en te begeleiden bij een terugkeer, een duidelijke manifeste onwil bestaat bij verzoekende partijen om terug te keren naar het herkomstland, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Verzoekende partijen kunnen bezwaarlijk voorhouden dat, gelet op hun gedrag zoals dit naar voren komt uit het administratief dossier en waarmee zij duidelijk aangegeven hebben liever in de illegaliteit te verblijven dan terug te keren naar het herkomstland, er geen afdoende redenen zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

2.31. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER